

Harmonia de contraris

«Fracassar, reeixir, ésser, desésser,/ tot està decidit des del principi.» Així ho diu el poeta xinès Li Bai, de qui Edicions 96 ens oferix 15 pètals de primavera, *Ebri de lluna*. La predestinació no eximix l'home de l'activitat capital: entendre's com a part d'un tot.

EBRI DE LLUNA

LI BAI

SELECCIÓ, TRADUCCIÓ I NOTES D'EDUARD J. VERGER

49 PÀGINES / 84-95510-72-3 / 4 EUROS

EDICIONS 96, CARCAIXENT, 2008

Dins del cor del poeta hi haurà un cel i una terra idèntics al cel i la terra que ell canta en el món. Si el vi procura en el poeta una singular lucidesa, és perquè la seua sang i el vi es reconeixen en una mateixa bellesa. Segons ens recorda Eduard J. Verger, encarregat de la selecció, traducció i notes del present recull, «El gran poeta xinès Li Bai és el més celebrat de la nombrosa plèiade que va florir durant la dinastia Tang (618-907), especialment en vida de l'emperador Xuanzong (685-762).»

Ebri de lluna és un llibre que s'ha de llegir poema a poema, però que s'ha d'entendre com un tot. Quinze poemes diversos fan una flor única. Quinze tasses de vi, cadascuna d'un vi diferent, produïxen només una embriaguesa. Lluna-desig-pèrdua-enyor ens rememoria a retitular el llibre com *Ebri d'enyor*. Dins la gran simetria (terra/cel) hi caben la resta (sol/lluna, enyor/desig,

ulls/fons, llambregadors/llàgrimes), «El sol s'ha post, exhaust, hi ha boira entre les flors, / la lluna creix brillant i l'enyor no té son.» El constant desplaçament del desig no sembla produir esquinçament en l'ànima del poeta: «Aixeque el cap: mire brillar la lluna. / Recline el cap: m'enyore de la llar.» Potser perquè el poeta també es deixa dur, dúctil, com el desig canviant, «Les flors de presseguer es deixen dur per l'aigua.» Conhorta saber que tot acaba i torna a començar, «D'un llambrec a la tassa veig un rostre feliç / i somric entre mi mentre la torne a omplir. / Ebri, el bonet caigut, la lluna en la muntanya / i absents els meus amics, cante per al cel buit.» Bella composició per parlar del comiat d'un amic, «Com un núvol lleu, l'ànim de qui parteix; / com un sol post el de l'amic que hi resta. / Mentre ens diem adéu brandant la mà, / sent menys i menys els renills dels cavalls.»

El vi activa dins i fora del poeta Li Bai les presències. «Voltat de flors, amb un pitxer de vi, / bevent tot sol, sense cap companyia, / aixeque el got i convida la lluna; / ara en som tres, ella i jo i la meua ombra. [...] Si cante jo, és la lluna qui dansa; / si danse jo, la meua ombra vacil·la; / sobri, tots tres ens festegem ensems; / ebri, ens movem ja cadascú a la seua.»

Beu el poeta en solitud, no per girar l'esquena al món, sinó per permetre que el món entre dins d'ell, «Amb tres tasses, m'endinse en el gran tot; / amb un pitxer, el món i jo som un. / De tot allò que em fa concebre el vi, / a l'home sobri res no se li mostrarà.»

Bevent tot sol al clar de lluna, «Una copa fa iguals la mort, la vida.» Desconfia de les aparences físiques. «Begut, em perd entre el cel i la terra: / fora d'esment, tot sol amb el coixí, / no note res, ni tan sols el meu cos; / això és la més perfecta benaurança.»

Si Li Bai va escriure vora deu mil poemes i açò només és «un tast mínim de la seua producció», convidrem que és un tast que embriaga de bellíssima lucidesa.

□ Miquel Martínez
Letres Valencianes, n° 26